

[Ole Espersen]

»Den foreslåede ændring indebærer, at domme afsagt af en byret i civile sager vedrørende krav af en økonomisk værdi over 10.000 kr. fortsat frit kan ankes til landsret.«

Jamen det er jo ikke en konsekvens af ændringen, for sådan er det i dag. Ændringen går ud på, at man ikke kan anke de andre sager. Vi må måske finde os i, at der er et par ministerier, som ikke kan lade være med at bruge dette moderne reklamemanagementsprog, men jeg synes, det er lidt synd, at Justitsministeriet også er overgået til det.

Om de enkelte forslag skal jeg i øvrigt meget kort sige, at vi, som det vist fremgår af noget af det, jeg allerede har sagt om afskaffelse af nævninge, ikke kan tilslutte os forslaget, når det drejer sig om narkotikasagerne. Argumentationen er ikke overbevisende. Man sammenligner det med de komplicerede sager om dokumentfalsk og økonomisk kriminalitet, men der er jo ikke tale om 10 eller 15 års fængsel. Det er typisk noget, der giver 2, 3, 4 år. Det er sager, hvor faktum kan være vanskeligt, og hvor beviserne kan være vanskelige at overskue, men det er jo netop derfor, man har nævningeinstitutionen. Jeg kan godt forstå, at store, udviklede regnskabsager, som nærmest kræver en revisoruddannelse også hos politiet, virkelig kan være svære for nævningene. Men dette at overskue faktum, at vurdere beviser i meget alvorlige sager, er netop det, vi har nævningeinstitutionen til.

Vi er også lidt betænkelige ved appelbegrænsningen, men vil gerne drøfte det.

En række af de andre forslag, f.eks. vedrørende ægtepagter og de friere aftalemuligheder, der er nævnt, når det drejer sig om anerkendelse af faderskab, synes vi er gode, og dem er vi positive over for, så jeg er sikker på, at vi vil kunne tilslutte os en hel del af det, der her foreslås fra Justitsministeriets side, efter at vi har drøftet det i Retsudvalget.

Leif Hermann (SF):

Så har forenklings- og moderniseringsdillen også fået fat i vores ærværdige Justitsministerium, der med ministeren i spidsen nu her temmelig sent på sæsonen kommer med et ganske omfattende lovforslag, som man oven i købet har den forventning til, at det skal træde i kraft den 1. juli i år.

Folketinget skal altså på ansvarsbevidst vis i løbet af de knap fjorten arbejdsdage, vi har tilbage, færdigbehandle forslag af vidtrækkende og principiel betydning.

Man kunne selvfølgelig også vælge at sige, at det er en lidt tidlig sommerspøg fra ministerens side, men jeg tror såmænd nok, det er ment alvorligt, for de emner, der omhandles i forslaget, såsom ankebegrænsning i civil- og straffesagerne, begrænsning af nævningsager sammen med en lang række andre større eller mindre ændringer er jo alvorligt stof. Derfor tager vi altså forslaget alvorligt, og det gør vi med den forbemærkning, at vi ikke ville drømme om at jappe den slags indgribende retsregler igennem i løbet af 14 dage, uanset hvor moderne og forenklet den juridiske verden eller den rigtige verden herefter vil komme til at se ud.

I øvrigt har justitsministeren i denne regering en sær trang til at blande tingene sammen, ting, som ikke har så forfærdelig meget med hinanden at gøre. Denne gang består det sammenkogte af civile retlige spørgsmål af såvel materiel som processuel art, straffeprocessuelle forhold og en lang række civile forhold, hvor det nemmeste at overskue nok må siges at være, at overøvrigheden i fremtiden moderniseres og får lov til at hedde det, den faktisk har heddet siden 1970, nemlig statsamterne. Det kan vi godt klare inden samlingsens udgang. Vi kan også godt klare at sige ja til, at man ophæver godkendelseskravet for ægtepagter, og at man kan nøjes med breve i faderskabssager.

Men vi hverken vil eller kan gå med til, at civile sager under 10.000 kr.s værdi kun skal kunne ankes med tilladelse fra Justitsministeriet. Det er, som om sager af denne kategori ikke spiller nogen rolle i retssikkerhedsmæssig henseende, når man er justitsminister i en borgerlig regering. Men hvad der er afgørende for, om man kan anke med tilladelse, skal naturligvis afgøres af Justitsministeriet og ikke af den, der gerne vil anke.

En retssag om værdi på under 10.000 kr. kan jo være mindst lige så alvorlig for den, en sådan sag angår, som meget store sager. Men den automatiske adgang til appel og dermed bedre retsstikkerhedsværn skal åbenbart være noget, der er forbeholdt dem, der har flere penge på spil.

På tilsvarende måde forholder det sig med ankebegrænsningen i de mindre politisager,